

پرسش و پاسخ

۲

۱۳۶۱/۱/۲۲

«پدیده قطب زاده»

يك پدیده اجتماعی در مین

ماست که باید مورد بررسی

جدی قرار گیرد

- قطب زاده انشاء شد، قطب زاده های دیگر را پیدا کنید!
- در مورد آینده عراق باید سیاست یگانه و واضح بینانه داشت
- ناسزاگویی به حزب توده ایران از کجاشی می شود؟

امروز پرسش‌های گوناگونی رسیده است. البته پرسش‌های زیادی هم از طرف دوستان حاضر و غایب رسیده در مورد جریان قطب‌زاده. عده‌ای از رفقا سؤال کرده‌اند که:

پرسش: ح.ت.ا همیشه صادق قطب‌زاده را بعنوان یکی از سرسپرده‌ترین عامل‌های سازمان جاسوسی «سیا» ارزیابی کرده است. کشف قوطه اخیر، که نامبرده در مرکز آن قرار گرفته بود، درستی این ارزیابی را، مانند درستی ارزیابی حزب در باره بنی‌صدر، مورد تأیید قرار داد. خواهش می‌کنیم در این باره توضیحاتی بدهید.

پاسخ: البته میشود گفت که: درست است که خوشبختانه باز هم یکبار دیگر تجربه زندگی بدوستان مبارز ما، چه در حاکمیت جمهوری اسلامی و چه مبارزان مسلمانی که در جمهوری اسلامی مسئولیت دارند، ثابت کرد که ح.ت.ا هرگز بدون داشتن دلائل و بدون داشتن شواهد، کسی را متهم به خیانت و همکاری با دشمنان انقلاب نمی‌کند. ما صادق قطب‌زاده را از همان آغاز فعالیت او در ایران، و اگر دقیقتر بگوئیم، از همان زمان فعالیتش در خارج از کشور، بعنوان یک فرد فرصت‌طلب و حادثه‌جوی مشکوک ارزیابی می‌کردیم. ولی پس از چند ماه که از فعالیت او در ایران گذشت، بدست ما اسناد و شواهد و مدارکی رسید، از طرف دوستانمان در کشورهای اروپایی و آمریکایی، که نشان‌دهنده وابستگی قطب‌زاده به سازمان‌های جاسوسی بین‌المللی و قبل از همه با سازمان جاسوسی «سیا» بود. ولی متأسف هستیم که این خصیصه در مسئولان حاکمیت جمهوری اسلامی ایران هنوز هم باقیست که به دوستان راستین انقلاب کم‌اعتماد می‌کنند و در نتیجه همین کم‌اعتمادی، به مارها و اژدهایان خطرناکی، که خودشان را در پوشش اسلامی پنهان ساخته‌اند، اعتماد می‌کنند، و در نتیجه این اعتماد، زیانهای بسیار بسیار سنگینی به مجموعه انقلاب وارد می‌آید. این باعث تأسف

است. ولی اینهم یکی از ویژگیهای انقلاب ماست. میشود گفت که بخش قابل توجهی از دولتمردان، از مسئولان فعال در حاکمیت جمهوری اسلامی ایران، هنوز نتوانسته‌اند دوستان واقعی انقلاب ایران را خوب بشناسند و دشمنان را هم در همهٔ قیافه‌هاشان خوب تشخیص بدهند. قطب‌زاده حالا افشا شده، ولی آنچه مهم است، این است که از افشا شدن قطب‌زاده واقعا يك درس جدی گرفته شود، به این ترتیب که الان موضوع مهم تنها این نیست که این توطئه کاملاً شکافته شود. این کاریست که انجام خواهد گرفت. ما مطمئن هستیم که دستگاههای مسئول جمهوری اسلامی خواهند توانست تمام ریشه‌های این توطئه خطرناک و تمام کسانی را که در این توطئه دست داشتند، کشف کنند. به این میشود اطمینان داشت. ولی مسئله به اینجا ختم نمیشود. مسئله اینست که چگونه ممکن است قطب‌زاده‌ها در جمهوری اسلامی اینطور بتوانند نمو کنند، رشد کنند، تا به این مقامات برسند، تا آنجا برسند که چنین صدمات بزرگی را بتوانند به انقلاب وارد کنند؟ به این ترتیب بایستی بررسی دیگری هم درباره قطب‌زاده انجام گیرد، غیر از بررسی درباره فعالیتش در چهارچوب این توطئه. بایستی این «پدیده قطب‌زاده» در تمام دوران زندگی، از آغاز فعالیت سیاسیش تاکنون، مورد بررسی قرار گیرد و یافته شود که با چه سلاح‌هایی، با چه پوشش‌هایی، با چه ترفند‌هایی، این «پدیده قطب‌زاده»، این نوع قطب‌زاده‌ها، می‌توانند چنین مقاماتی را بگیرند؟ او دیگر تنها نیست. ما امثال لیبرالها و دولت لیبرالی را داریم. امثال امیرانتظام را داریم. امثال مدنی را داریم. امثال بنی‌صدر را داریم، و دیگری که اسامی‌شان را بعداً خواهیم گفت و یکی دو تا نیستند.

این پدیده چه خصوصیات دارد؟ بنظر ما اولین خصیصه این است که دولتمردان جمهوری اسلامی ما اصل را بر تظاهر به اسلام می‌گذارند. خوب، وقتی اصل چنین شد، هر فرصت‌طلبی، هر درویی، هر دروغگویی میتواند تظاهر کند، یعنی این لباس را هر کسی فوراً میتواند بدروغ هم بپوشد. همانطور که ما میدانیم، امام بارها به این مسئله توجه دادند، که چنین کسی حتی میتواند لباس روحانی هم بپوشد، ولی روحانی که از ساواکی هم بدتر باشد.

پس اصل را بر این قرار دادن و گول این تظاهر را خوردن، میتواند عواقب بسیار خطرناکی داشته باشد. دولتمردان جمهوری اسلامی، مسئولان جمهوری اسلامی، بایستی امروز دیگر این اصل را دقیق تر کنند، یعنی بگویند که هرکس تظاهر به اصلاح کرد، لازم نیست که حتماً دوست انقلاب و جمهوری اسلامی ایران باشد. نه، برعکس، میتواند بدترین و کین تیزترین دشمن جمهوری اسلامی ایران هم باشد. نمونه های آن دیگر یکی دوتا نیستند. الان دیگر میشود اساسی شان را ردیف کرد. معکوس این هم هست، یعنی هرکس هم که گفته من هوادار انقلاب هستم بدون تظاهر به اسلام، حتماً ناپیوستی با بدبینی به او نگاه کرد، چون ما دیگر امروز این نمونه را هم داریم که به عمل بسیاری از مبارزان انقلابی ایران و از آن جمله مبارزان توده ای ما در پشتیبانی از انقلاب ایران، هیچ ایرادی نمیشود گرفت. و اگر از محیط ایران کنار رویم، می بینیم که واقعا در دنیا پشتیبانان انقلاب ایران اکثراً از مسلمانان نیستند، نه فقط از دولتهای مسلمان نیستند، چون اکثریت مطلق دولتهای مسلمان دشمن انقلاب ایران هستند، بلکه در میان خلقها هم اگر نگاه بکنیم، اگر برویم و واقعا در میان توده های مردم نگاه بکنیم، می بینیم که توده های مردم کشورهایی که در جبهه عظیم ضد امپریالیستی جهانی هستند، با چه شور و شوقی از انقلاب ایران دفاع می کنند، از انقلاب ایران پشتیبانی می کنند، دوست انقلاب ایران هستند در حالیکه ما این شور و شوق را در بسیاری از کشورهای اسلامی نمی بینیم. این واقعیت است. انکار این واقعیت، چشم بستن بروی روز روشن است. در این اصل بایستی جمهوری اسلامی ایران در دوران بلوغش دیگر کم کم تجدید نظر کند، یعنی باید دانست که جمهوری اسلامی ایران، انقلاب ایران، دوستان و دشمنانی دارد، که حفظ قرمز میان اینها، وابستگی و عدم وابستگی به مذهب اسلام نیست. علاقه دوستان انقلاب، به محتوای کامل جمهوری اسلامی ایران است، یعنی استقلال طلبی، آزادی، آزادمندی و تلاش در جهت يك عدالت اجتماعی واقعی.

حالا واقعا این تشخیص خیلی آسان است. البته گاهی اوقات هم تشخیص این تظاهر به اسلام، که دروغین است یا راستین، مشکل

است. ممکنست افرادی هم پیدا شوند که خیلی متظاهر باشند. ولی قطب‌زاده از آن عناصری بود که یک زندگی فوق‌العاده او باشانه و عیاشانه در اروپا داشت و نزدیک‌ترین دوستانش هم او را به‌عنوان یک عیاش بی‌بندوبار و یک او‌باش می‌شناختند. پس یک چنین آدمی چطور ممکن است در عالی‌ترین مقامات جمهوری اسلامی ایران جا پیدا بکند و بتواند اینطور خطرناک صدمه بزند؟

خصیصه دوم تظاهر به انقلابی‌گری است، یعنی هرکسی شمار ضد‌آمریکائی و ضدسلطنتی بدهد، که محتوای سیاسی انقلاب ایران بوده، لازم نیست که حتماً ضد‌آمریکائی و ضدسلطنتی باشد. عواملی از خود دشمن هم برای نفوذ کسردن میتوانند چنین سروصدائی پدیدارند. ما خوب می‌دانیم که مائوئیست‌ها در تمام دوران شاه، ضد شاه هم صحبت می‌کردند، ضد آمریکا هم صحبت می‌کردند. برای چه؟ برای اینکه، بسدود اینکه ضد آمریکا و ضدشاه صحبت کنند، نمی‌توانستند در محیط انقلابیون، در محیط مردم ایران، که این دو دشمن بزرگش را شناخته بودند، اصولاً راهی پیدا کنند. پس فقط این دو شمار کافی نیست. باید بقیه ویژگی‌ها را هم دید، تا معلوم شود که آیا فردی واقعاً انقلابی است، مبارزه‌اش در جهت انقلاب هست، در جهت تمام آن چیزهایی هست که بسود انقلاب است یا نه. ما متأسفانه در دوران اولیه انقلاب دیدیم که بسیاری از انقلابی‌ها نمایان زیر پرچم انقلابی، آن هم انقلاب اسلامی، توانستند ضربه‌های بسیار شدیدی به محتوای واقعی انقلاب ایران وارد آورند. به این ترتیب، همه عوامل نفوذی، علاوه بر اینکه تظاهر به اسلام خوانند کرد، حتماً به تظاهر به انقلابی‌گری ضد‌آمریکائی و ضد سلطنتی هم خواهند کرد.

ولی خصیصه سوم، قطب‌زاده داشت که خیلی جالب بود. او دشمنی‌کین‌توزانه باهر جریان راستین ضد‌آمریکائی داشت، که مواضع مستقل دیگری داشتند، غیر از مواضعی که او در آن نفوذ کرده بود. در جبهه مبارزه انقلابی ایران، قطب‌زاده یکی از نمونه‌های برجسته موضع‌گیری ضد توده‌ای، ضد کشرهای سوسیالیستی، ضد مجموعه جنبش‌های اصیل ضدامپریالیستی در جهان بود. او

آدمی بود تحریک‌کننده، دروغساز و حقه‌باز. او آدمی بود با تمام خصوصیات «قطب‌زاده‌ای» که دیگر می‌شود آنرا برد توی‌گتاب لغت، چون «قطب‌زاده‌ای» خودش صفتی است که خیلی چیزهای دیگر هم در آن هست.

به نظر ما واقعا درباره این برداشت باید تردید کرد که چون این فرد ضد کشورهای سوسیالیستی است، چون ضد توده‌ای است، چون اینقدر دشمنانه و کین‌توزانه رفتار می‌کند، باید از تمام شیوه‌های رذیلانه‌ای که او بکار می‌برد، چشم‌پوشی کرد، به عنوان اینکه اینها همه‌اش جائز است. همینجاست که باید تردید پیش کرد، زیرا يك انسان مبارز انقلابی به شیوه‌های رذیلانه دست نمی‌زند. شیوه رذیلانه شیوه انقلابی نیست، شیوه انسانی نیست. نمی‌شود به این شیوه‌ها دست زد. هرکس به این شیوه‌ها دست زد، او حتماً فایده و ویژگیهای انقلابی و انسانی است، و کسی که فایده و ویژگیهای انسانی و انسانی باشد، حتماً نمی‌تواند در چارچوب هدفها و آماجهای انقلاب ایران و جمهوری اسلامی ایران واقعاً جای‌درستی، بسزایی، شایسته‌ای داشته باشد.

خوب، می‌شود گفت، که تا وقتی که قطب‌زاده در مهاجرت بود، نمی‌شد به اندازه کافی او را شناخت. خوب، خودش را جا زده بود. ولی پس از اینکه قطب‌زاده به ایران آمد، او، چه در مقام مسئول صدا و سیمای جمهوری اسلامی ایران و چه بعداً در مقام وزارت خارجه، دیگر با صراحت و دریدگی بی‌نظیری در جهت هموار کردن راه سازش با امپریالیسم و راه خراب‌کردن هرگونه دوستی و همکاری جمهوری اسلامی ایران با دوستان خودش، چه در صحنه جهانی با کشورهای سوسیالیستی، چه در صحنه کشورهای اسلامی با کشورهای جبهه پایداری عرب، گام برداشت. ما فکر می‌کنیم که این هم يك درسی است، يك تجربه فرق‌الماده‌گرانبهائی است برای همه دوستان مبارز در حاکمیت جمهوری اسلامی ایران، که ببینند زیر قیافه حماقت و يك کمی هم دیوانگی، چه ازدهای خطرناکی، با نقشه‌ای برای صدمه زدن، می‌تواند خوابیده باشد. تصور کنید قطب‌زاده‌ای را که همراه امام با هواپیما از پاریس به ایران آمد

و خودش را به عنوان یکی از نزدیکترین کسان به امام جا زده بود؛ این آدم تا این حد پیش برود که علیه امام توطئه کند. ولی درست اگر نگاه بکنیم، در مورد جریان افغانستان، در مورد «گروگن‌ها» در مورد روابط ایران با کشورهای اروپای غربی، چین و... همه جا قطب‌زاده خط آمریکائی، خط غربی خودش را با تمام وضوح و دریدگی (که کسان دیگر نداشتند، زیرا می‌خواستند با موزیکری همین خط را پیش ببرند) رسماً اعلام می‌کرد. او با صراحت و گستاخی می‌گفت که متعین ما اروپای غربی و چین و پاکستان هستند. آمریکا را هم فقط می‌ترسید بگوید، ولی در عمل عین همین کار را می‌کرد. خبرهایی منتشر شده است که او با نمایندگان کارتر در صویسی ملاقات کرده. خبری منتشر شده است که او با رهبران آمریکازده کشورهای مجاور ما روابط فرق‌الماده نزدیکی برقرار کرده بود و تمام عمل او عبارت بود از تیره کردن مناسبات ایران ویژه با اتحاد شوروی. یعنی انجام دستور مستقیم برژینسکی، که اگر روابط ایران و شوروی را بتوانید بهم بزنید، توانسته‌اید به جمهوری اسلامی ایران خیلی ضربه وارد آورید. و قطب‌زاده یا نزدیک و دقت بی‌سابقه و کم‌نظیری در این جهت عمل می‌کرد. ولی متأسفانه دوستان مسلمان مبارز ما همه اینها را بحساب ویژگیهای یک کسی افراطی قطب‌زاده می‌گذاشتند. به این ترتیب او توانست صدمات خیلی زیادی بزند. به این ترتیب او توانست مدت زیادی قیقه‌واقعی خودش را مخفی کند و بالاخره تا اینجا پیش برود، که ما می‌سیم.

ممکن است بگویند که: خوب، قطب‌زاده آدم شاید جاسوسی نبود، مأمور نبود، ولی آدم فرصت‌طلب و جاه‌طلب خونپسائی بود، که بالاخره به اینجا رسید. اینهم بمقیده من عبارتست از اشتباه دیگری؛ باز هم یک تصور نادرست. بایستی حتماً مشخص شود که این ارزیابی، ارزیابی خطرناکیست. ویژگیهای یک مأمور، امثال سادات، امثال حفیظ‌الله امین، امثال قطب‌زاده، امثال سی‌صدر دیگر آنقدر بارز هستند که میشود آنها را شناخت. یک آنحضرت طلب نمی‌تواند این نوع باشد. البته ما می‌توانیم بگوئیم که ممکن است فرصت‌طلبانی هم پیدا شوند که همین خصوصیات را نشان

بدهند. اینهم خودش باز يك درس تاریخی است که بایستی رهبران جمهوری اسلامی بگیرند، برای اینکه الان دورانی شده که افراد شناخته شده، افراد آزمایش شده، دیگر تعدادشان کم است. افرادی که الان به دستگاه حاکمیت جمهوری اسلامی می‌آیند، افراد تازه‌ای هستند، چه آنها که از اروپا و آمریکا می‌آیند و یک‌سره به‌معاذت وزارتخانه‌ها و مقامات فوق‌الماده مهم و مسئول مثل سفارت و هییره و غیره انتخاب می‌شوند، چه آنها که در خود ایران، بدون داشتن این سابقه خارجی، به دستگاه حاکمیت وارد میشوند. در میان همه آنها افراد تصادفی، افراد آزمایش ندهاده، زیاد هستند. یادآوری‌های امام در یکی از آخرین گفتارهایشان درباره حزب جمهوری اسلامی و انجمن‌های اسلامی بسیار بسیار بااهمیت و باارزش بوده است. امام هشدار دادند که: ببینید چه کسانی می‌آیند توی این جریان. برای اینکه وقتی قدرت در دست يك جریانی هست، افراد خیلی زود می‌توانند خودشان‌را مانند آنچه که این جریان میخواهد، نشان بدهند. در يك گفتار دیگر، در يك پاسخ دیگر، من بعضی از این نمونه‌ها را نشان خواهم داد. خوب، از این واقعیت‌هاست که بایستی درس گرفت.

ولی بنظر ما، آنچه که از همه مهم‌تر است، از هرچه که ما تا بحال درباره قطب‌زاده و شناختن نظایر قطب‌زاده و اصولاً این نمونه قطب‌زاده گفته‌ایم، مهم‌تر است، این نکته است: در فرانسه گفتاری هست به این مضمون: «شاه مرد، زنده باد شاه!» این گفتار مربوط است به دوران سلطنت مستبدۀ قرون گذشته، که وقتی يك شاهی می‌مرد، بلافاصله پسرش و جانشینش بجای او می‌نشست. آنوقت جارچی‌ها می‌افتادند در خیابانها و فریاد می‌زدند و خبر می‌دادند به مردم که: شاه مرد، ولی شاه هست. این شاه دیگر نمرده، زنده باد شاه!

حالا ما اگر بنخواهیم این مضمون را با وضع خودمان تطبیق بدهیم، باید بگوئیم: قطب‌زاده افشا شده، ولی قطب‌زاده‌های دیگر را پیدا کنید؟

واقعیت اینست که قطب‌زاده آخری نیست. واقعیت اینست که

قطب‌زاده يك پدیده اجتماعی در میهن‌ماست. قطب‌زاده فقط نمونه‌ای است از يك پدیده. برای اینکه اگر ما به برخی اسامی نگاه کنیم، می‌بینیم که قطب‌زاده یکی نیست. امیرانتظام، بنی‌صدر، قطب‌زاده، سلامتیان، انتظار یون، غضنفر پیر، صادق، علوی، مدنی، متین‌دفتری، نزیه، مراغهای... این صورت را میشود همین‌طور ادامه داد و ده‌ها نمونه دیگر هم پیدا کرد. ابوالفضل قاصمی را میشود پیدا کرد. گردانندگان جبهه ملی را میشود پیدا کرد. گردانندگان گروهکهای منحرف را میشود پیدا کرد. این يك پدیده اجتماعی است. این پدیده چگونه بروز میکند؟

امام در آخرین گفتار خود، البته در ارتباط دیگری، توجه بسیار جالبی دادند. من عین گفته امام را اینجا می‌خوانم و بعد کوشش می‌کنم که از آن نتیجه‌گیری کنم. امام فرمودند:

«خود دانشگاهها را نریختند تعطیل نکنند (مقصود رژیم گذشته است) برای اینها برنامه‌هایی ریختند. معامهایی درست کردند. استادها را درست کردند که اونها در خدمت آنان بودند و دانشگاه را يك دانشگاه وابسته به خارج، وابسته به انگلستان در يك وقت و به آمریکا در آخر، اینطور درست کردند. افرادی که از اینها بیایند، الا کمی از آنها، در خدمت اجانب باشند. اینهم يك باپی مفصلی است که محتاج به بحث زیاد است که دانشگاه ما را بصورتی درآوردند که فرآوردههای این دانشگاه، اونهایی که از دانشگاه خارج می‌شدند و بخارج میرفتند و از خارج سوخت می‌آوردند، تمامش در خدمت آنها باشد. البته در بین اینها بعضی هم بودند که اینطور نبودند. اما در يك اقلیت ناچیز واقع بودند.»

البته امام در اینجا بطور کلی درباره برخورد آنها به فرهنگ ما، به تمام منافع ملی ما، این مطالب را گفته‌اند.

بنظر ما، با استفاده از سخنان امام، در ارتباط با پدیده قطب‌زاده و راهی که قطب‌زاده طی کرد، راهی که بنی‌صدر طی کرد، راهی که امیرانتظامها و دیگران طی کردند، می‌بایستی توجه فرق‌الماده جدی به برگزیدن کادرهای حساس جمهوری اسلامی در تمام زمینه‌ها بشود؛ برای اینکه راهی که قطب‌زاده طی کرده، هنوز

بازست. راهی که بنی صدر طی کرده، هنوز بازست. راهی که این عناصر، از مقام کوچک تا آن قله، پیمودند، هنوز باز است. این راه را بایستی بست. این راه فقط برای آن کسانی نیست که در دانشگاههای آمریکا و اروپای غربی تحصیل کرده‌اند و می‌کنند، بلکه در داخل کشور ما هم، در بین کسانی که حتی دانشگاه هم ندیده‌اند، این راه در مقابل آنها باز است. فرصت طلبان هیچ لزومی ندارد که حتماً دانشگاه دیده باشند. البته دانشگاه دیده‌ها با وسایلی که در اختیار دارند، با دیپلم و معلوماتی که در چنته دارند، می‌توانند مودیان‌تر و خیلی سهل‌تر این راه را طی بکنند. ولی آنقدر که تجربه به ما نشان می‌دهد، این مسئله عمده نیست. مسئله عمده عبارت از این است که: ما بینیم فرصت طلبان در دوران حاکمیت یک رژیم، از چه سائلی می‌توانند بهره‌گیری بکنند، برای اینکه به بالا بروند. به نظر ما، البته این، در درجه اول، جنبه طبقاتی دارد. اکثریت مطلق این‌گونه افراد، امثال قطب‌زاده‌ها، وابسته هستند به طبقات پالانی جامعه ایران، به طبقات مرفه، به سرمایه‌داران و مالکان و دلان. نگاه کنید! فوراً هم رادپوی آمریکا قطب‌زاده «انقلابی» را معرفی کرد. گفت که قطب‌زاده پس از اینکه وزیر خارجه نبود، تبدیل به یک سوداگر، به یک تاجر عادی شده بود! یعنی آن «انقلابی» که اینقدر علیه سرمایه‌داری و خارت و این چیزها صحبت می‌کرد، بلافاصله ارهاب معرفی می‌کند، برای دفاعش البته، که بگوید آقا، او کاری نمی‌کرده، از او دفاع می‌کند که آقا، این یک سوداگر بود. واقعیت هم این است که قطب‌زاده مشغول تجارت‌های خیلی بزرگ بود. لاجاپچی هم بود. و ما حاضریم یک شرط‌بندی بکنیم و آن این است که: اطمینان داریم که اگر ریشه‌های توطئه قطب‌زاده روشن شود و افرادی شناخته شوند، در میان گردانندگان این توطئه از هر قماش جانوران خائن و وطن‌فروش پیدا خواهند شد، هم سرمایه‌دار خواهد بود، هم مالک خواهد بود، هم ارتشی خودفروخته خواهد بود، هم روحانی‌نما خواهد بود، هم بازاری خواهد بود، هم مهندس و پزشک و... همه این نوع افراد را در این توطئه حتماً پیدا خواهیم کرد، چون ما نزدیکان قطب‌زاده

را فقط همین جرر افراد می‌شناختیم و او فقط با این‌گونه افراد تماس داشت.

به نظر ما، تجربه قطب‌زاده تجربه گرانمایی است، که می‌توانست فوق‌العاده خطرناک باشد، و خوشبختانه بایستی اینجا تنها با رضایت خاطر از این واقعت یاد کرد که مقامات جمهوری اسلامی موفق شدند در بهترین لحظه دستبند به دست یک‌چنین جنایتکاری بزنند. این که من می‌گویم بهترین لحظه، از این جهت است که، با اطلاعی که رئیس دادگاههای انقلاب ارتض داده، با دلایل کاملاً کافی که برای اثبات این بزرگترین جنایت وجود دارد— دیگر واقعاً جنایت از این بالاتر نمیشود که کسی بخواد به جان امام، که اینقدر در جامعه ما محترم و محبوبند، سوء قصد بکند، کسی بخواد شورای عالی دفاع را از بین ببرد، آنهم در یکی از حساس‌ترین لحظات نبرد انقلابی مردم ما علیه تجاوز آمریکایی عراق، کسی که در چنین لحظه فوق‌العاده حساسی بخواد مهم‌ترین مرکزستاد این نبرد را نابود کند. دیگر از این جنایت بالاتر در تاریخ انقلاب ما نمیشود پیدا کرد. یعنی بنظر ما جنایت از بین بردن برخی از رهبران حزب جمهوری اسلامی در مقابل این جنایت رنگ می‌بازد. این دیگر بزرگترین جنایتی است که ممکن بوده است از طرف امپریالیسم انجام بگیرد و بزرگترین خدمت به امپریالیسم جهانی، ارتجاع منطقه و بتمام ارتجاع خود فروخته کشورها می‌تواند باشد.

پرسش: مسئله دفع تجاوز امپریالیستی عراق بحق مهم‌ترین مسئله‌ای است که مردم کشور ما را بغیر مشغول میکند. خواهش میکنم درباره دورنمای آینده تلاش بزرگ ملی و میهنی برای دفع این تجاوز، بویژه درباره تأثیر پیروزی ایران و دفع این تجاوز در منطقه و فعالیت امپریالیسم و ارتجاع منطقه بسرگردگی امریکاء برای دشوار ساختن این پیروزی و آینده سیاسی کشور عراق، در ارتباط با شکست تجاوز جنایتکارانه داروسته صدام به ایران، دیدگاههای «ح.ت.ا» را بیان کنید؟

پاسخ: البته سؤال خیلی مبسوط است و اینکه من بتوانم به

همه جوانب این پرسشی که انجام گرفته، پاسخ بدهم، شاید موفق نشوم، ولی خوب، کوشش می‌کنم.

این مسلم است و امروز همه قبول دارند که تجاوز داروستانه صدام، که برای تسخیر مناطق جنوبی ایران و از راه تسخیر مناطق جنوبی نفتخیز ایران، سرنگون کردن نظام جمهوری اسلامی و مستقر کردن نظامی که موردپسند آمریکا باشد، صورت گرفته، یک تجاوز امپریالیستیست، یک توطئه امپریالیسم آمریکا و انگلستان و مجموعه امپریالیسم و ارتجاع منطقه بوده در نقشه براندازی نظام جمهوری اسلامی ایران، که صنومه فوق‌الماده بزرگی به سطله چندین ده‌ساله یا چندین صدساله استثمار جهانی و چندین ده ساله امپریالیسم جهانی وارد کرده است. همانطور که گفتم، حداکثر هدف این تجاوز عبارت بوده است از سرنگون کردن حاکمیت جمهوری اسلامی ایران و حداقلش هم این بوده است که ترمز بکند، جلوی تأثیر انقلابی جمهوری اسلامی ایران را در منطقه‌ای، که از طرف امپریالیستها منطقه حیاتی، امپریالیسم آمریکا و امپریالیسم جهانی اعلام شده، بگیرد. این منطقه برای امپریالیسم حیاتی است، برای اینکه در منطقه میدان عظیم تقب هست، که خوراک خون و خوراک حیاتی امپریالیسم در آمریکا، اروپای غربی و ژاپن است. امپریالیسم جهانی میخواست بدست صدام بالاخره یکی از هدفهای حداقل و حداکثر خود برسد. ولی امپریالیسم در نقشه خود یک چیزی را حساب نکرده بود. تمام نقاط ضعفی را که در جمهوری اسلامی وجود داشت، حساب کرده بود، ولی نقاط قوت میهن ما و کشور ما را حساب نکرده بود، و آن مقاومت کم‌نظیر مردم است برای پاسداری از انقلاب، پاسداری از دستاوردهای انقلاب و پاسداری از همین نظام جمهوری اسلامی موجود. و این مقاومت کم‌نظیر واقعاً امروز دیگر زیانزد تمام مردم باانصاف جهان شده است.

این نقشه در همان ابتدا معلوم بود که دیگر یا شکست روبرو شده، ولی البته شکست در نیل به هدف اساسیش؛ در این هدف که جمهوری اسلامی ایران را تضعیف کند. از لحاظ اقتصادی، از لحاظ فنی، از لحاظ امکانات در این زمینه‌ها به هدفهای رسیده است. ولی

به این هدف که تأثیر انقلاب ایران را تضعیف کند، نتوانست برسد. برعکس، این پیروزی بزرگ مردم ایران در دفاع از دستاوردهای انقلاب امکانات تازه‌ای بوجود آورد برای دامنه‌دارتر کردن تأثیر انقلاب ایران، برای تجهیز نیروهای مردمی و خلقی در مبارزه ضد-امپریالیستی در منطقه. حتی میشود گفت که از حدود منطقه هم به‌میزان زیادی تشمشع و بازتابش بیشتر بوده است. ما خوب میدانیم که در ترکیب با این حمله عراق، امپریالیسم یک سلسله توطئه‌های بسیار بسیار پر دامنه‌ای را هم تدارک دیده بود، برای اینکه با توطئه حمله و به کمک توطئه‌های دیگر، بالاخره نظام جمهوری اسلامی را سرنگون کند و یا اینکه اگر این هم نشد، راه مسخ کردن و از داخل منفجر کردن و در اختیار گرفتن باز شود. همه اینها در یک جمله آقای الکساندر هیگ وزیر خارجه آمریکا، قصاب خلق ویتنام و فرمانده سابق ارتش ناتو، گاملا دیده میشود، که خیلی صریح گفت: آمریکا آنچه که در قدرت و اختیار دارد، بکار خواهد برد، تا در جمهوری اسلامی ایران دولتی سر کار آید که مطابق میل آمریکا باشد، با ارزش‌های غربی منطبق باشد. آمریکا این نقشه‌ها را کشید. یکی از سنگین‌ترین توطئه‌های داخلی توطئه بنی‌صدر بود. ما خوب بخاطر داریم که توطئه بنی‌صدر تنها توطئه‌ای نبود که در داخل قدرت را بدست بگیرد. او از راه سازش با عراق می‌خواست که زمینه کودتای نظامی را در داخل ایران فراهم کند. او برای آماده کردن این زمینه، سیاست ایجاد تشنج در داخل را با تمام قوا دنبال میکرد. سیاست بنی‌صدر دوجانبه بود:

بخاطر دارند شنوندگان ما و دوستان ما، که ما ارتباط بنی‌صدر با عراق را، در نامه‌ای که به حاکمیت خط امام جمهوری اسلامی نوشتیم، یادآوری کردیم. البته خود بنی‌صدر بعد از این نامه مطلع شد و آنرا فاش کرد. ما نفواستیم این‌خبر را در روزنامه فاش بکنیم، برای اینکه یک مسئله مخفی بود. در ۵۹/۱۲/۲۲، یعنی قبل از آن جنجال فروردین‌ماه بنی‌صدر، درست چند روز بعد از ۱۴ اسفند ۵۹ - همه این تاریخها هم تطبیق می‌کند - ما اطلاع دادیم که نماینده بنی‌صدر - دکتر تقی‌زاده - که یکی از مشاوران نزدیکش بود از

تهران به لندن پرواز کرده، از فرودگاه مستقیماً به سفارت عراق رفته، دو ساعت در سفارت عراق صحبت کرده و بیرون آمده است. از مضمون مذاکرات نمی‌توانستیم اطلاعی بدست آوریم، ولی در خبر مشخص بود که بنی‌صدر تمام‌سپاهی با عراقیها می‌گیرد - و این تماس مشخص است - او می‌خواهد کجسبه را جویری سرهم بندی کند، تا بتواند بوسیله عده‌ای از افسران ارتش - آنوقت که خیال می‌کرد در ارتش نفوذ خیلی زیاد دارد و واقعاً هم عده‌ای از افسران ارتش را بطرف خودش جلب کرده بود - نقشه کودتای خودش را عملی بکند. این نقشه را هم ما در موقع خودش - با اطلاعاتی که در زمینه‌اش پیدا کردیم - به‌حاکمیت جمهوری اسلامی اطلاع دادیم.

به این ترتیب، ما می‌بینیم که امپریالیسم توطئه‌های گوناگونی در جهت تقویت نقشه تجاوز نظامی خودش بوسیله عراق ترتیب داد. اگر ما اخبار را در مطبوعات ایران دنبال کنیم، از دوران بنی‌صدر و بعد از بنی‌صدر، توطئه‌ها را یکی‌یکی می‌بینیم، از جمله: سیاست ماجراجویانه رهبران سازمان مجاهدین، سیاست هم‌کاری‌شان با بنی‌صدر، توطئه‌هایی که در آذربایجان غربی کشف شد، توطئه‌ای که در آمل کشف شد - توطئه آنهایی که به جنگل رفته بودند - توطئه گروه سرهنگ بازنشسته رضازاده، توطئه گروه مبارزان پارسی که خرابکاری می‌کردند و بمب می‌گذاشتند، توطئه گروه ملی‌گرایان وابسته به امپریالیسم امریکا زیر نام «نیما» و سرانجام توطئه قطب‌زاده، که از همه خطرناک‌تر بود.

به این ترتیب، ما حالا می‌توانیم بگوئیم که تجاوز عراق و توطئه‌های کمکی برای تقویت آن، با مقاومت کم‌نظیر مردم ایران تاکنون با شکست روبرو شده. ولی البته تصور اینکه توطئه قطب‌زاده آخرینش بود، بنظر ما دور از احتیاط است. هنوز هم ممکنست قطب‌زاده‌های دیگری و گروه‌های دیگری، با لایف‌های خیلی خیلی مخفی‌تری، پیدا بشوند و این دسیسه را دنبال کنند.

مسلم اینست که پیروزیهای ایران در جبهه، بخصوص پیروزیهای اخیر، تناسب نیروها را در جبهه دفع تجاوز عراق برفع نیروهای ایران بطور محسوس تغییر داده. در این تردیدی نیست.

ولی با این پیروزی چشمگیر و تاریخی اخیر دو برخورد و از آن دو نتیجه‌گیری میشود کرد، که بایستی در این باره حتماً صحبت کنیم. از این دو برخورد، یکی برخورد محتاطانه، یعنی دوراندیشانه است، برخوردیست که امام کردند و از طرف مقامات دیگر ج.ا. هم تجدید شد. این برخورد عبارتست از دوری جستن از غرور و دچار اشتباه شدن در ارزیابی منفی، یعنی کم‌بهادان به دشمن و امکاناتش. دوم برخوردیست که بنظر ما برخورد زیان‌بخشی است. این، برخورد آنست که گر بگیریم، دچار غرور بی‌پایه‌ای بشویم و در نتیجه، یا به خواب برویم و یا با اقدامات اشتباه‌آمیز شرایطی ایجاد کنیم که این پیروزیهای بزرگ نتوانند به نتایج مورد دلخواه برسند. کاملاً میشود اینطور فکر کرد که امپریالیسم و ارتجاع منطقه از این پیروزیهایی که نیروهای مسلح جمهوری اسلامی ایران در آغاز فروردین پیدا کردند، بشدت نگران و ناراضی هستند. بویژه اگر بدانیم که وضع امپریالیسم و صهیونیسم در منطقه دیگری هم به تزلزل افتاده، یعنی در فلسطین اشغال شده. همانطور که در مورد عراق، امریکا سخت از پیروزیهای ایران به وحشت افتاده - این وحشت دوچندان میشود، وقتی که درست همزمان با این پیروزیها، هر سنگر اصلی امریکا در خاورمیانه، یعنی در خود اسرائیل و در فلسطین اشغال شده هم، جنبش جنبه اعتراضی توده‌ای میگیرد، اعتصابهای همگانی شروع میشود و سرانجام، همانطور که دیروز و امروز و پریروز شاهدش هستیم، به برخورد جدی مردم با نیروهای اشغالگر اسرائیلی می‌انجامد. و بنظر ما این عبارتست از آغاز زلزله‌ای در یک نقطه دیگر، که همانقدر برای امپریالیسم، که در خلیج فارس است. امپریالیسم در دوران اخیر خیلی کوشش کرد که این نقطه اصلی بحرانی خاورمیانه را از فلسطین منتقل کند به خلیج فارس، در آنجا آرامش برقرار کند و تمام فشارش را بگذارد برای درهم شکستن انقلاب ایران. ولی حالا ما می‌بینیم که زمین زیر پای امپریالیسم در جاهای دیگری هم به لرزه افتاده. ما از اینجا به خلق فلسطین درود می‌فرستیم و همانطور که اکنون بیست و ۲۰ سال است که حزب ما در این زمینه موضع گرفته، ما با

تمام نیرو و پشتیبان مبارزه خلق فلسطین هستیم و مبارزه خلق فلسطین را هرگز جدا از مبارزه خلق خودمان علیه امپریالیسم ندانستیم. ما مبارزه خلق فلسطین را جزئی از مجموعه نبرد خلقهای منطقه کشور خودمان، که یکی از حساسترین مناطق جهان است، علیه امپریالیسم و ارتجاع میدانیم و با آرزوی پیروزی و موفقیت برای این نبردی که آغاز شده، منتظر نتایج مثبت آن هستیم. البته ما باید بدانیم که ممکن است این اوج گیری با رکود رو برو شود، با ضربه رو برو شود. ولی آنچه که شروع شده، دیگر برگشت ندارد. این جریانی که در فلسطین شروع شده، شبیه همان جریانی است که در ایران، سالها قبل از پیروزی انقلاب و بویژه در يك سال قبل از انقلاب، آغاز شد: با تظاهرات قم، بصد تبریز، بصد اصفهان، بصد شهرهای دیگر، که پشت سر هم اوج گرفت و اوج گرفت و ۱۷ شهرپورها هم نتوانست این جنبش را بخواباند. امپریالیسم آمریکا و اسرائیل مسلماً خیلی جنایتکار هستند. نمونه های جنایت آنها را در رژیم شاه، جنایت اویسی ها و نصیری ها را هم ما دیده ایم. ولی اینرا هم دیده ایم که چگونه خلق با نبرد پی گیریش پوزنه آنها را به خاک مالید، ما با امید خیلی زیاد و با خوش بینی به این نبرد نگاه می کنیم. و همانطور که گفتیم، درود همه توده ایها بر مبارزان فلسطین!

بهر حال، در اینجا بایستی حساب کرد که امپریالیسم هنوز دارای امکانات جدی و نیرومندی هست، که بوسیله آنها لااقل تلاش میکند که جلوی این خطری را، این زلزله ای را که متوجه پایه های حاکمیت خودش می بیند، بگیرد و یا اینکه ترمز بکند و یا اینکه حتی کوشش بکند که آنها عقب بزند. این تلاش امپریالیسم و نیروها و امکاناتش را نبایستی نادیده گرفت و به آن توجه خیلی خیلی مسئولانه و جدی نکرد. من اینجا از شیوه برخورد امپریالیسم و راهنمائی های که به عمالش میکند، نمونه ای را ارائه میدهم. مثلاً صدای آمریکا روز ۱۹ فروردین مقاله روز کریسشن ساینس مانیتر را، که مال آمریکاست و بلندگروی وزارت خارجه امریکاست، میخواند. در این مقاله گفته میشود: يك مقام بلند پایه عرب اخیراً گفت: مصر تنها

کشور است که توانائی کمک کردن به عراق را دارد. حال که امید چندانی به توقف جنگ از طریق میانجیگری وجود ندارد، به گفته دیپلماتهای عرب، عربستان سعودی مصمم است که بهر طریق از شکست عراق در این نبرد پیشگیری کند. عربستان توسط کشورهای کوچک عرب نیازهای مالی عراق را برای ادامه جنگ تأمین میکند. بگفته این دیپلماتها اعراب انتظار دارند که مصر نقش مؤثری در حمایت عراق بپذیرد. روزنامه بعد اضافه میکند: پس از پیروزی ایران در جبهه جنگ و اعلام این که ارتش چهارم عراق خود را برای استقرار دوباره آماده می‌کند، شاهزاده سلطان عبدالعزیز وزیر دفاع عربستان سعودی و ملک حسین پادشاه اردن به بغداد سفر کردند. شاهزاده سلطان عبدالعزیز در ادامه کوششهایش برای جلب حمایت اعراب به همراه یک هیئت سعودی به صنعا پایتخت یمن شمالی رفت. روزنامه در جای دیگر اضافه میکند که شیخ جابر شیخ کویت هم به امارات عربی رفته، تا شیخ زاید را برای این نقشه آماده سازد. از طرف دیگر همین رادیوها سرور صدا راه انداخته‌اند که هم‌اکنون سی‌هزار نفر داوطلب از کشورهای عربی برای شرکت در جنگ علیه ایران به عراق آمده‌اند. خوب، اینها هم‌اکنون سلسله شواهدی است که امپریالیسم از این‌امکانی که برای تضعیف ج.ا.ا. پیدا کرده، برای مشغول نگه داشتن ج.ا.ا. برای صدمه زدن از لحاظ اقتصادی، نظامی، مادی و همه چیز به ج.ا.ا. نمی‌خواهد به این آسانی دست بردارد و به این آسانی تسلیم شود. و واقعاً میتوانیم فکر کنیم که تسلیم امپریالیسم به انقلاب کشور ما چه نتایج بزرگی برای خلقهای این منطقه خواهد داشت و چه ضربه‌ای برای امپریالیسم خواهد بود. پس بایستی دشمن را کوچک نگرفت، بایستی حساب کرد که دشمن می‌تواند هنوز نیروهای را تجهیز کند. در این زمینه بنظر ما، خیلی اهمیت دارد که سیاست دولت ایران در مجموع - نه فقط در اینکه در جبهه چه اقداماتی بایستی انجام داد - بلکه در مجموع خودش اشتباهاتی نکند. این اشتباهات میتواند برای سر نوشت همین جنگ و سر نوشت مجموعه این تلاش ملی انقلاب ایران برای تضعیف پایه - های تسلط امپریالیسم در منطقه، گران تمام بشود. این اشتباهات

میتوانند از سه سرچشمه جاری بشوند:

یکی از ارزیابی و شناخت نادرست از واقعیات جامعه عراق و میدان دادن به ذهنی گزائی و فرضیات غیرعینی و غیرواقعی. دوم ارزیابی نادرست درباره نیروهای خودی و امکانات دشمن و کم بها دادن به نیروهای همگام و متحدان بالقوه و بالفعل جمهوری اسلامی ایران و استفاده نکردن از این نیروهای بالقوه و بالفعل، که در جهت پشتیبانی از انقلاب ایران، در جهت ایجاد يك تحول بنیادی در عراق به سود محرومان جامعه عراق، بسود سمت گیری ضد امپریالیستی هستند.

سوم کوشش و تلاش بمفطور تحمیل نظریات غیرمنطبق با واقعیات به سایر نیروهای متحد بالقوه در عراق. این ناروشنی ها میتواند تأثیر منفی داشته باشد. ما در مطبوعات ایران متأسفانه شاهد ناروشنی هائی هستیم که گاه واقعا برای خود ایرانیها هم سؤال مطرح میشود. مثلا در روزنامه صبح آزادگان ۲۶ فروردین، یعنی امروز، ما این پرسش و پاسخ را در مصاحبه با دکتر ولایتی وزیر امور خارجه می خوانیم:

پرسش: چندی پیش یکی از فرماندهان نظامی گفتند که تا فتح کربلا پیش خواهیم رفت، نظر وزارت خارجه در این مورد چیست؟

پاسخ آقای دکتر ولایتی: البته هر کس مسئول گفته های خودش است. البته باید گفت ایشان يك نظامی است و همانطور که گفته شده استراقتزی وزارت خارجه هدم دخالت در شئونات هر کشوری از جمله کشور عراق است.

این يك نمونه ناروشنی است در سیاست. این ایجاد سردرگمی می کند. در رادیو هم همینطور است. گزارشهای بکلی متناقضی در این زمینه در روزنامه ها و رادیو دیده می شود. بنظر ما این بسیج وجه بسود سیاست دولت ج.ا.ا. نیست و بایستی یگانگی جای این دوگانگی را بگیرد. در گفتارهایی که صبح ها از گفتگو و مصاحبه با افراد مختلفی از جنبه بخش میشود، اغلب از اینکه ما آماده فرمانیم، تا به کربلا برویم و عراق را بگیریم و از این قبیل چیزها صحبت

میشود. خوب، این جو معینی ایجاد میکند. از طرف دیگر رئیس جمهور و وزیر خارجه میگویند که برای ما فقط مسئله پس گرفتن خاک ایران مطرح است، نه اشغال خاک دیگری. بنظر ما این موضع درست رهبری رسمی جمهوری اسلامی ایران است که در پاسخ وزیر خارجه هم مطرح شده است. بنظر ما این مسئله بایستی خیلی جدی گرفته شود. نباید اجازه داد که هرکسی حرفی بزند. یا آن حرف درست است یا این سیاست. بنظر ما، موضع گیری وزارت خارجه ایران، موضع گیری که ما در گفتارهای اخیر رئیس جمهور و رئیس دولت هم بطور مشخص دیده ایم، درست است. باید به این موضع گیری پایبند بود و آنرا تبدیلیش کرد به یک موضع گیری یگانه. این تأثیر خیلی زیادی خواهد داشت در اوضاع عراق. مخالفین ج.ا.ا.، دشمنان ما میتوانند از یک اشتباه سیاسی دولت ج.ا.ا. برای تجهیز یک مقداری از نیروهای ناآگاه بهره گیری بکنند. به این جهت این مسئله اهمیت خیلی زیاد دارد و باید به آن توجه کرد.

و اما در مورد خود وضع عراق. بنظر ما بایستی به آنچه که در عراق می گذرد و امکاناتی که هست، توجه دقیق و خیلی خیلی جدی کرد و این را یکی از مبانی سمت گیری سیاسی قرار داد. اگر نخواهیم شمار بدهیم و تبلیغات بکنیم، واقعیت این است که الان در عراق چهار جریان سیاسی وجود دارد - حالا این جریانها هر کدامش به شکل واحد یک جریان منسجم هست یا نیست، مورد بحث ما نیست - ولی در هر حال چهار گرایش، چهار تا نیروی مختلف وجود دارد:

یکی از این چهار نیرو عبارتست از نیروی حاکم بعث عراق. این یک نیرو است. یک واقعیت است. نمیشود تصور کرد که دونفر سه نفر آنجا هستند، یک صدام هست و علی و حوضش. اینطور نیست. نیروی حاکم بعث عراق یک نیروی اجتماعی است با تمام خصوصیاتش، با تمام سوابقش. ۱۵ سال هم در حکومت بوده است.

نیروی دوم عبارتست از امکانات و نیروهائی که امپریالیسم و ارتجاع عرب در عراق مستقیماً در دست دارند. این نیرو غیر از نیروی بعث عراق است. در عین حال که بعث عراق امروز کاملاً با امپریالیسم و با ارتجاع عرب همکاری میکند، ولی نیروهای

مشخص امپریالیسم و ارتجاع عرب غیر از این نیروست. این نیرویست که آنها در عناصر ارتشی دارند، در بخشی از برروکراسی سرمایه دار شده دارند یعنی سرمایه داری بوروکراتیک، یعنی کارمندان عالی رتبه ای که از همان بمشی ما هستند، ولی توده وسیع بمش را تشکیل نمیدهند، بلکه بخشی از گردانندگان بمش هستند که مقامات مهم اقتصادی در عراق دارند و کلیدها در دستشان است؛ پول زیادی در دستشان بوده و فاسد شده اند و مثل سادات واقعاً به وابستگان کامل به غرب مبدل شده اند.

نیروی سوم نیروی مسلمانان مبارز است. وضع این نیروی مسلمانان مبارز و اصولاً وضع مناسبات مسلمانها و ترکیب آنها در عراق، با وضعی که در ایران وجود داشته است، تفاوت دارد، و اگر ما نخواهیم این تفاوت را در نظر بگیریم، دچار اشتباه شده ایم.

چهارم هم نیروی جبهه موطنه دمکراتیک نیروهای سیاسی است اینها عبارتند از بخشی از نیروهای دمکرات، نیروهایی که در جهت سیاست بمش سوریه لگرمی کنند و حاضر هستند که آن سیاست را در پیش بگیرند. نیروهای چپ هستند و از آنجمله حزب کمونیست، که دارای نفوذ مردمی در زحمتکشان است. نیروهای مختلفی از خلق کرد هستند، که موضعی گریه های متوالی، ضد امپریالیستی، میهنی و مردمی دارند.

این وضع نیروهای داخل عراق است. عوامل خارجی هم که میتوانند در عراق تأثیر بکنند، بطور کلی سه نیرو هستند:

یکی عبارتست از امپریالیسم و ارتجاع منطقه، که معلوم است چگونه میخواهند در عراق اثر بکنارند.

یکی عبارتست از ج.ا.ا.، که بالاخره بمنوان هم سرحد و کسی که این جنگ را تحمل کرده تجاوز را تحمل کرده و خسارات زیادی به آن وارد آمده، حتماً بطور طبیعی علاقمنده است باینکه در داخل عراق آن وضع ادامه پیدا نکند، که دو مرتبه همین تجاوز و همین خطر وجود داشته باشد. این علاقه دولت ج.ا.ا. به آینده کشور عراق کاملاً بحق است.

سوم هم تمام جبهه ضد امپریالیستی و ضد صهیونیستی جهانی

است. از کشورهای جبهه پایداری گرفته تا تمام جنبش‌های ضد امپریالیستی، کشورهای موصیالیستی، احزاب چپ دنیا، که همه اینها علاقمند هستند که عراق به یک پایگاهی مثل عربستان سعودی و اردن و خلاصه به زائده اسرائیل تبدیل نشود.

در ارتباط با اینکه اصولاً چه وضعی در عراق میتواند پیش بیاید، نگاهی هم به خود جامعه عراق اهمیت دارد: عراق نزدیک به ۱۴ میلیون جمعیت دارد، که در این جمعیت، مطابق آخرین آمار، ۱۷٪ کردها هستند، ۸۰٪ عربها هستند و ۴٪ هم بقیه ملیتها از لحاظ مذهبی هم، کردها تقریباً همه سنی هستند، اعراب هم، بخشی شیعه و بخشی سنی، هستند. گفته می‌شود که تقریباً ۶۰٪ مردم عراق شیعه هستند و ۴۰٪ سنی. خود این وضع یعنی همین وضع ملی و مذهبی که در عراق هست، تفاوت اثری با ایران باورمی‌کند: باید در این صورت که همین وضعی که در ایران پیدا شده، می‌تواند در عراق بهمان شکل پیدا شود، دقت فوق‌العاده کرد.

در تجربه تاریخی انقلابهای بزرگ دیده شده است که گاهی اوقات انقلابیون بسیار، با تجربه هم این اشتباه را می‌کنند که به شرایط یعنی یک جامعه و اختلافی که آن شرایط با جامعه دیگر دارد - با تمام شباهت در ظواهرشان - توجه نمی‌کنند و گاهی اوقات ممکن است که این سرنوشت‌ساز باشد. ما یک نمونه‌ای داریم، نمونه‌ای بسیار بارز در مبارزات انقلابی نیروهای چپ، نیروهای طرفدار مارکسیسم:

انقلاب کوبا که انجام گرفت، رهبران فوق‌العاده بنامی داشت مثل فیدل کاسترو، مثل چه‌گوارا و دیگران. آنها انقلاب کوبا را آغاز کردند، جنبش انقلابی را پی‌ریزی کردند، گام یکم بالاخره رفتند تا یک پیروزی بزرگ تاریخی زیر دماغ امریکا و علیه یکی از وابسته‌ترین و سرسپرده‌ترین نظام‌های اجتماعی دست نشانده امپریالیسم بیست آوردند؛ پیروزی که امروز همه‌جا از آن صحبت می‌شود. این مبارزان انقلابی تجربیات خیلی زیادی هم پیدا کردند، چرن از روز اول تا آخر در انقلاب بودند، همه ریزه‌کاریهای مبارزه انقلابی را میدانستند. ولی پس از اینکه گروهی از این انقلابیون

که در رأسش چه گوارا بود و او مسلماً یکی از بزرگترین انقلابیون دوران ماست - تصور کردند که عین این جریان کوبا را میشود در هر کشور نظیر کوبا، مثلاً بولیوی، که از لحاظ مشخصات همومیش، از لحاظ وابستگی به امپریالیسم، از لحاظ توده مردم، از لحاظ وضع طبقاتی، از لحاظ صنعت و... تقریباً شبیه به کوبا بود، پیاده کرد. این همان اشتباه بزرگی بود که نتیجه زیانبخش آنرا ما دیدیم. بنابراین، بی توجهی و یا کم توجهی به این مسائل، بخصوص به ویژگیها، به اختلافات، بوضع مردم، به مناسبات مردم با همان رژیم حاکمی که موجود است، خیلی خیلی اهمیت دارد.

به این ترتیب است که ما فکر می کنیم، با در نظر گرفتن همه اینها در چهارچوب شکستهای آینده ای که - اگر وضع بهمین منوال ادامه پیدا کند - عراق از ارتش متحوم ایران خواهد خورد، سه حالت میتواند در عراق پیدا شود:

یک حالت اینست که رژیم بعث بتواند خودش را نگه دارد، یعنی نیروهای انقلابی در عراق نتوانند قدرت لازم را برای نیل به حاکمیت پیدا کنند، همانطور که در مثال بولیوی دیدیم. بسخن دیگر، با توجه بوضع داخلی عراق، امکان تغییر حاکمیت بفتح نیروهای انقلابی، چه بصورت سرکردگی نیروهای اسلامی، چه بصورت جبهه متحدی از همه نیروها، از مسلمانان مبارز گرفته تا نیروهای چپ، پیدا نشود. در اینصورت این امکان هست که رژیم بعث عراق - حالا با صدام یا بی صدام، اینهم باز به آنجا مربوط است، ولی به احتمال زیاد بدون صدام، چون صدام دیگر خیلی باشکست روپرو شده است - همچنان در قدرت بماند. رژیم بعث بدون صدام یعنی اینکه خود بعث صدام را برکنار کند و چنانی از بعث به دو شکل، یکی با تشدید تمایلات ارتجاعیش، یکی هم با نشان دادن روی خوش به ایجاد جبهه ای از همه نیروها، در قدرت بماند.

امکان دوم عبارت از این است که نیروهای ارتجاعی و امپریالیستی بایک حقه بازی، با یک صحنه سازی، بالاخره عوامل سرسپرده خودشان را، حتی باقیافه خیلی خیلی اسلامی حتی با قیافه تبمیت از امام خمینی بمنوان رهبر، بمنوان امام، بتوانند روی کار

بیاورند. منتهی این حکومت عبارت است از يك حکومت نظامی مسلطی که بعداً مثل سادات راه خودش را خواهد رفت. اینهم يك حالت دومی است. این امکان را هم نبایستی ندیده گرفت. در مطبوعات ایران و حتی در یکی از گفتارهای رئیس‌جمهور هم به این مسئله توجه بشود. يك چنین حقه‌بازی‌ای کاملاً ممکن است.

سوم هم اینست که همین طیف وسیع نیروهای انقلابی که در عراق هسته، موفق شود که تفسیر بنیادی در جامعه عراق بوجود آورد. بنظر من خوبست که ج.ا.ا به این مسئله سوم، که امکان واقعی يك تحول در عراق هست، توجه خیلی خیلی جدی مبذول‌بدارد، زیرا بی‌توجهی به این امکان و در نظر نگرفتن شرایط عراق، امکان‌حتملی شدن یکی از دو راه‌حل اول و دوم را فراهم می‌آورد، و آن‌وقت، بایستی گفت که تمام این تلاش پر از درد و رنج میهن‌ما برای درهم شکستن يك توطئه امپریالیستی واقعاً به نتیجه مطلوب خودش نرسیده است. در هر حال، آینده عراق بازم نشان خواهد داد که تا چه حد این‌پیش‌بینی ما دقیق و مسلط با واقعیات اجتماعی بوده است. ما فکر می‌کنیم که همینطور است.

پرسش: خواهش می‌کنیم تعجب نکنید، ولی واقعاً این پرسش برای ما مطرح است. در اخبار هفته گذشته خبری بود در باره سیل بسیار شدید در جمهوری دمکراتیک خلق یمن و خسارات زیادی که از آن به مردم و جنگش این جمهوری، که در شرایط بسیار دشوار معاصره دشمنانه از طرف عربستان سعودی، سومالی، سودان و مصر، برای استقلال و آزادی و عدالت اجتماعی و پیشرفت مبارزه می‌کنند، وارد آمده است.

در این ارتباط برای ما کارگران يك کارخانه جنوب شرقی تهران این پرسش پیش آمد که: آیا این رویداد هم برای نازک‌بینان و پاسخ‌گویان روزنامه‌های پرتیراژ بهانه‌ای نخواهد بود که باز هم سرانبان فحاشی و افترا زنی را به حزب توده ایران باز کنند؟!

پاسخ: البته ارتباط خیلی بامزه‌ایست. چون واقعا هم يك همچنين نمونه‌هایی پیدا میشود. این دوستان البته يك کمی مسئله‌را به شوخی گرفته‌اند، ولی درواقع يك واقمیت تلخ اجتماعی را بیان کرده‌اند، چون اتفاقا در این هفته اخیر نمونه‌های شبیه این، البته نه عین این، دیده شده است. لذا بد نیست يك کمی در این باره گفتگو کنیم.

من اول می‌خواهم به این رفقانی که این نامه را نوشته‌اند، يك کمی انتقاد دوستانه بکنم. رفقای عزیز! بنظر من شما خیلی نازک نارنجی شده‌اید. اگر از دوستان قدیمی هم در میان شما هست، باید دیگر بدانید که در کشور ما همیشه يك عده‌ای توده‌ستیز حرفه‌ای وجود داشته‌اند و دارند. این طفلك‌ها تمام سرمایه زندگیشان در این توده‌ستیزیست. آخر چیز دیگری ندارند برای زندگی. حتی شاید نان خوردنشان هم در همین توده‌ستیزیست. چهل سال است که ما با این عناصر، با رنگهای مختلف با قیافه‌های مختلف، با اشکال مختلف، در همه‌جا روبرو هستیم. در دوران پس از انقلاب هم اینگونه عناصر فقط يك رنگ و روغن انقلابی به‌خودشان زده‌اند. اینها صبح که از خانه بیرون می‌آیند، اگر آفتاب باشد، میگویند مسئول حزب توده است که می‌خواهد آنقدر گرما را زیاد کند که مردم عاصی بشوند از گرما، ناراحت بشوند از گرما، و بالاخره راضی بشوند که بروند زیر «سلطه روس»، برای باد خنکی که از آنجا خواهد آمد! اگر باران بیاید، باز هم مسئول حزب توده است، برای اینکه مردم را می‌خواهد ناراضی بکند علیه این انقلاب، برای اینکه اگر مردم ناراضی بشوند، بعد بالاخره حاضر میشوند که بروند زیر «سلطه روس»! همین هفته پیش در گفتارمان گفتیم که یکی از این‌چرنانان نه خیلی بدخواه نوشت که: آقا حزب توده از سندیکاها برای این دفاع می‌کند که در سندیکا می‌فهمند که همه بدبختی‌هاشان از سرمایه‌داری غرب است و وقتی اینرا فهمینند، تمایل پیدا میکنند به کشورهای موصیالیستی، خلاصه آماده میشوند که بروند زیر «سلطه روس»!

خوب، من خیال می‌کنم که بایستی دوستان ما يك کمی هم

بزرگمنشی داشته باشند، سخت گیر نباشند. آخر این افراد اگر هفته ای بگذرد و واقعاً چیزی علیه حزب توده ایران ننویسند، ممکنست که از نان خوردن بیفتند. از آنها بازخواست میشود که: آخر چرا باز درباره حزب توده هیچی نیست؟ از این نوع چیزها خیلی زیاد است. به این ترتیب من خیال می کنم که ما یک کسی بیشتر باید پوتمنان کلفت باشد و منتظر باشیم که تا وقتی که حزب توده ایران هست، در این جناحهای مختلفی که زیر رهبری اقبال بینابینی هستند - و عناصر مختلف سرمایه داران و مالکان در آنها همیشه میتوانند نفوذ بکنند - همیشه شمار ضد توده ای، همیشه این توده ستیزی وجود خواهد داشت. حتی اگر فرض بکنیم که یک روز چه متعدد خلق از نیروهای پیرو سوسیالیسم علمی و مسلمانان واقعی، مسلمانان مبارز انقلابی هم به وجود آید - در شرایطی که آنها به تجربه خودشان به این نتیجه برسند که این همکاری ضرور است - باز هم این توده ستیزی از بین نخواهد رفت. این مسئله طبقاتی است. این مسئله جهانیست. این مسئله مربوط است به تمام روند انقلاب در دنیای امروز، که عبارت است از انقلاب گار علیه سرمایه، انقلاب محرومان علیه هارتگران و زورگویان. هر که از محرومان دفاع بکند، از طرف جناحهای مختلف هارتگران و زورگویان مورد حمله ناچوانمردانه قرار میگیرد.

و اما درباره مثالهایی که این روزها پیدا شده، باید گفت که دو سه تا مثال، خیلی جالب است:

یکی همکاری مطبوعاتی ما آقای نازک بین در روزنامه اطلاعات (ببخشید «زبان دراز») که اظهار لطفش اخیراً به ما و به همه نیرو - های راستین پشتیبان انقلاب ایران خیلی زیاد شده و چه و راست، بجای اینکه امریکا را بزند و ارتجاع را بزند، به ما می زند، و یکی دیگه هم در روزنامه جمهوری اسلامی، پامخگوی محترم به مشغولات، باز حزب توده ایران را مطرح کرده، و خیره و خیره. صرف نظر از اینکه این دوستان بی نام چه کسانی هستند - و مقامات ما نمیدانیم که چه کسانی هستند، چون آنوقت میتوانستیم دقیقتر صحبت بکنیم، ولی حالا مجبور هستیم که کلی صحبت بکنیم - بطور کلی باید بگوئیم

که در مطبوعات و رسانه‌های گروهی ایران هنوز چهار نیرو وجود دارد:

یکی بقایای رستاخیزها هستند، یعنی بقایای مطبوعات و تبلیغات رژیم گذشته هستند، که با تغییر شکل خودشان را دو مرتبه جا زده‌اند، و گاه هم جزء مفسرین مهم‌اند. يك نمونه‌اش همان کسی بود که آن نامه ننگ‌آور را به دکتر امینی نوشته بود و او را «رهبر ملت ایران» خطاب کرده بود و پس از انقلاب تبدیل شده بود به یکی از بلندگویان ج.ا.ا از این نمونه‌ها هم هستند در روزنامه اطلاعات و در روزنامه کیهان. اینها بالاخره مقرر مهم تبلیغات رژیم گذشته بودند.

یکی دیگر کسانی هستند که بوسیله قطب‌زاده‌ها، یزدیها، بنی‌صدرها و همپالکیه‌اشان، که در يك دوران طولانی پس از انقلاب یعنی تا همین اواخر، هنوز قدرت زیادی داشتند، توی این رسانه‌های گروهی بزرگ جا زده شده‌اند. یادمان نرود که آقای یزدی مدت طولانی اداره‌کننده روزنامه کیهان بود، یا اینکه مثلاً شمسی آل‌احمد که حالا چهره‌اش دیگر روشن شده است و سرش از روزنامه کارگر حزب سوسیالیست مملوم الحال بیرون می‌آید، مسئول روزنامه اطلاعات بود. اینها در این دوران خیلی آدضا را در اینجاها گذاردند. یا کسانی که در روزنامه اطلاعات وابسته بودند به لیبرالها. میدانیم که رسانه‌های گروهی دوران طولانی در دست لیبرالها و در دست بدتر از لیبرالها بودند و عناصر زیادی از آنها آنجا جای گرفتند. عناصر نفوذی هم، آنطور که امام بارها گفته‌اند، در اینجاها خیلی زیاد است. سوم هم جوجه مائوئیست‌هایی هستند که از همان اول انقلاب و قبل از انقلاب، مثل قطب‌زاده‌ها، خودشان را توانستند جا بزنند و بنام «اسلامی» خودشان را معرفی کنند - امثال غضنفرپور - منتهمی به اشکال پوشیده‌تر و مخفی‌تر. آنها در اغلب این رسانه‌های گروهی هست‌های حساسی دارند.

چهارم هم افراد کم‌آگاهی هستند از مبارزان اسلامی، که واقعاً اطلاعاتشان نسبت به مسائل سیاسی ایران و جهان و تاریخ ایران فوق‌العاده ناچیز است، خیلی ابتدائی و سطحی است. این واقعیت

تلخی است که ما از آن متأسفیم چون به علت همین کم اطلاعی، اغلب، و گاهی اوقات بطور کامل، در دام آن اژدهایان می افتند و حرفهای آنها را تکرار می کنند. درباره این گروه چهارم البته ما تأسف و تعجب داریم که اینها، با این همه تجربه تلخ که ما در انقلاب داشته ایم، یواش یواش دیگر می بایستی دوستان و دشمنان انقلاب را بشناسند و دیگر در دام دشمنان نیفتند.

در مورد آن سه گروه اول، ما اصلاً تعجبی نداریم. آنها وظیفه شان همین است. آنها اصلاً برای این در آنجا هستند که هر چه ممکن است نفاق افکنی کنند و نگذارند که نیروهای اصیل انقلابی در يك جبهه ای متحد بشوند. آنها پیاده کننده خط برژینسکی هستند، بدون هیچگونه کم و زیاد. آنها قطب زاده های کوچولویی هستند، ریزه پیزه، که اینجا و آنجا جا گرفته اند. البته ما چون این کسانی را که بما دائماً فحش می دهند («س-ج» و «الف-ق» و «صالح» و «زبان دراز» و پاسنگوی روزنامه...) نمی شناسیم و نمی توانیم معین بکنیم که آنها جزو کدام یکی از این چهار گروه هستند. ما امیدوار هستیم که جزو گروه چهارم باشند. ولی زندگی نشان خواهد داد که آنها از گروه اول و دوم و سوم سر در خواهند آورد یا نه. این را زندگی نشان خواهد داد. ما امروز نمیتوانیم بگوئیم.

خوب، حالا چرا این فحاشی ها نسبت به حزب توده ایران میشود پاسخش خیلی ساده است. ح.ت.ا. با صراحت، با بیباکی، که معتقد بوده بسود انقلاب ایران است و به زهان انقلاب ایران است، حتی به زیان خودش، با خریدن دشمنی و کینه توزی عناصر مختلف یا لشراهای مختلف، اعلام کرده است. آن روزی که ما اعلام کردیم بنی صدر شایستگی برای ریاست جمهوری ندارد، ببینید چه جبهه عظیمی علیه ما بود. ولی ما با تمام صراحت، با در نظر گرفتن تمام حوالب منفی، که ممکنست برای ما بیار آورد، اینرا اعلام کردیم و پای آن هم ایستادیم. و بالاخره هم معلوم شد که بنی صدر چه عنصر خطرناکی است و ما حق داشتیم. در مورد قطب زاده هم ما حق داشتیم. ببینید چقدر در مورد قطب زاده بما فحش دادند. این آقای قطب زاده رفت بر بیلبلی شورای اسلامی و یکساعت و نیم به ح.ت.ا. فحش

ولی يك نفر بلند نشد به او بگوید که: آخر مرتیکه، چرا اینقدر رذالت و هتاک می‌کنی؟ ولی ما با در نظر گرفتن این که رادیوی تهران ۶ دلمه این گفتار را پخش کرد، نظر خودمان را درباره قطب‌زاده گفتیم. با در نظر گرفتن اینکه روزنامه میزان و روزنامه انقلاب اسلامی، با آن تیراژ وسیع، با آن امکانات، بما بدگویی خواهند کرد و فحش خواهند داد، ولی ما نظر خودمان را گفتیم. حرف ما درست بود.

حالا وضع اینطوری است که حتی این جوانان، بگوئیم، با حسن نیت، یعنی اگر فرض کنیم که این فحش‌دهندگان کثونی جزو گروه چهارم هستند، خوب برایشان خیلی سخت است، چون اغلب اینها يك دوره از قطب‌زاده دفاع کرده‌اند. اینها در این روزنامه اطلاعات از آقای قطب‌زاده وزیر خارجه کشورما(!) و زیر خارجه کشورمان(!) چند هزار دلمه نوشته‌اند. مقدرتصریف‌کرده‌اند از این آدم؟ حالا همین‌ها صاف بیایند و بگویند که ح.ت.ا. راست می‌گفته؟! نه! مگر میشود قبول کرد که حرف ح.ت.ا. راست درآمده، بدون اینکه پنجاه تا فحش به ح.ت.ا. داد؟ همچو چیزی اصلا نمی‌شد! در این نوع مسائل اگر میخواستند آن شیوه اول را پیش بگیرند، بایستی بگویند که هر مسئله خوبی در جمهوری اسلامی مطرح شده، ح.ت.ا. در آن جهت بوده است. ولی حالا چی میگویند؟ حالا که توطئه قطب‌زاده کشف شده، روزنامه اطلاعات بجای اینکه يك سرمقاله بنویسد درباره این توطئه خطرناک، توطئه‌ای که می‌خواست امام را از بین ببرد، توطئه‌ای که می‌خواست شورای عالی دفاع را از بین ببرد، آنهم در این لحظه حساس جنگ، ببینیم که آقای «زبان‌دراز» چه می‌نویسد و کجا برایش اهمیت دارد. من عین جمله «زبان‌دراز» را می‌خوانم:

«امتیاز بزرگی که صادق‌خان داشت و بنظر زبان‌دراز چندان هم اتفاقی نبود، این بود که تودهایها به‌او فحش میدادند. شما نمی‌دانید در صحنه سیاسی چه نعمت بزرگی است که توده‌ایها به‌آدم فحش بدهند.»

مثل اینکه غیر از صادق‌خان، دیگران هم، آقای زبان‌دراز، از این مسئله خیلی بهره‌گیری دارند می‌کنند. ایشان اضافه می‌کند:

داز اول انقلاب تا حالا هر قضیه خوب و مطلوبی که میخواست
لوٹ شود، کالی بود و کالیست که این قوم خوش سابقه از آن حمایت
کند. بیچاره بند «ج» که دیدید به چه سرنوشتی دچار شده.

راستی باید گفت که در نزد بعضی افراد بدخواهی و نادانی
و پرمدهائی از لاله میمالیا هم میتواند بالاتر برود. آخر آلاء، تمام
مالکان و سرمایه داران، تمام این نیروئی که بنام «اسلام» میخواند
جلوی انجام این اصلاحات را بگیرد، تمام نیروهای امپریالیستی و
لیبرالها در جلوگیری از اجرای بند «ج» بحالت ندامتند، فقط
موافقت ح.ت.ا. بوده، که عامل جلوگیری از اجرای بند «ج» شده
است؟ باید گفت که چقدر میتواند آدم یا نادان باشد یا بدخواه؟
وحشتناک است واقعا تمجب آور است. ولی متأسفانه واقعیت است.
امام میگویند: يك سیلی خورده‌ایم از اشتباه. همه نابسامانی‌های ما را
که الان داریم برای اینکه اشتباه کردیم. نباید اشتباه تکرار شود
نباید سرفروش بکنیم که در جنگ با آمریکا هستیم. ما در جنگ با
آمریکا و تفاله‌های آمریکا هستیم، «این تفاله‌هایی که قالب زدند
خودشان را به ما و ما فطرت کردیم؛ الان هم هستند».

امام اینطور برخورد میکنند به مساله. آنوقت آلاء زبان‌دراز،
که معلوم نیست از کجا زبانش را پیدا کرده و اینقدر دراز شده،
معتقد است که نظیرا هیچ این اتفاقاتی که امام گفته، نرفته‌اند است؛
فقط چون ح.ت.ا. گفته است که قطب‌زاده جاسوس است، فوراً يك
چتر دفاعی برای او کشیده شده است. و اگر چنین باشد، فوق‌العاده
تأثر انگیز است. حزبی تمام موجودیت خودش را به خطر می‌اندازد
و با چنین قدرتهائی گریبانگیر میشود و با تمام صراحت مطرح
میکند که این آقا جاسوس است؛ این حزب حاضر میشود که برای
دفاع از نظر خود برود به محکمه؛ ولی به این حزب میتوانند که این
کلر او فقط از روی نفاق افکنی است! خوب، همین مساله برای شما،
آلاء زبان‌دراز، مطرح نشد که: چرا در مقابل این اتهامی که ما
به قطب‌زاده وارد آوردیم، قطب‌زاده نرفت به محکمه؟ ما که حاضر
بودیم برویم به محکمه. همین شما را به تردید نینداخت که این
قطب‌زاده‌ای که اینقدر توده‌ستیز است، چرا توده‌ایها را نمی‌کشد

پای محاکمه، برای این تهمت که به او میزنند؟ خوب، مسلم است که او میدانست که ما حرف درستی میزنیم. او میدانست نقطه ضعف خودش کجاست. شما نمی دانستید. چرا نمی دانستید؟ برای اینکه توده ستیزی چشم شما و امثال شما را بسته. ولی امام درست دید، دقیقاً دید که درد از کجاست؟ دشمن بطور عناصر نفوذی خودش را میفرستد و هقدر ما را نه میفرستد. دشمن ۲۰ سال تدارک می بیند برای يك کاری. این را شما دوستان کم تجربه هم بدانید، البته به امید اینکه جزو گروه چهارم باشید. من همیشه این نگه را نگه می دارم. پس از اینکه شما را شناختیم، آنوقت میتوانیم بحث بکنیم که این فرض ما درست است یا نه.

خوب، حالا جرم ما چیست که این فحشها را از آلتی زبان دراز می خوریم، این توهمینها را می شنویم؟ جرم ما این است که خیلی زودتر از دیگران شناختیم بنی صدر کیست، شناختیم طب زاده کیست، شناختیم یزدی کیست، شناختیم جبیه ملی کیست، شناختیم نهضت آزادی کی هستند، شناختیم لیبرالها کی هستند، شناختیم سرمایه داری هاردرگر چکار می کند، شناختیم که دل آنها حقه بازها و متکرین کجاست هستند و بطور عمل می کنند. فقط اینها جرم ما است. جرم ما اینست که آنچه صحیح و درست است، ما در ج ۱۰۱. جزو کسانی بودیم که اول فهمیدیم. البته دیگران هم فهمیدند. ما انحصارگر نیستیم. ولی ما جزو کسانی بودیم که در همان اول، روی پر خورد فیس فرصت طلبانه مان، فهمیدیم. ما اگر فرصت طلب بودیم، بجای اینکه بگوئیم طب زاده عامل امپریالیسم آمریکاست، می گفتیم: «وزیر خارجه محبوب کشورمان؟» و چپ و راست اینرا اعلام میکردیم. این فرصت طلبی است، اینکه آدم صریح به رئیس جمهور منتقبی که مورد تایید همه مقامات هم هست، بگوید که این حالتش خطرناک است برای ج ۱۰۱. ما تشخیصمان درست بود که بنی صدر در خط امام خمینی نیست. ولی شما که مدعی پیروی از خط امام هستید، نتوانستید این را تشخیص بدهید.

يك نمونه دیگر بسیار جانب این روزها در روزنامه جمهوری اسلامی است. پاسخگوی محترم روزنامه جمهوری اسلامی به پرسشها،

در پاسخ به این پرسش که: در افغانستان وضع چگونه است، اعتراف بسیار مهمی می‌کند. این اعتراف تابعال با این صراحت در مطبوعات ایران، آنهم در روزنامه جمهوری اسلامی، که ارگان ح.ج.ا. است، وجود نداشت، که در افغانستان سه جریان وجود دارد، سه خط وجود دارد: یکی خط وابسته به غرب، یکی خط وابسته به شرق، یکی هم خط اسلامی. در شماره ۲۲ فروردین، جمهوری اسلامی می‌نویسد که حکومت کنونی افغانستان در خط وابستگی به شرق قرار دارد و رسماً و عملاً از سوی شوروی حمایت می‌شود. در مقابل این حکومت، دو خط در حال مبارزه است: یکی خط گروه‌های سیاسی وابسته به غرب، که مورد حمایت آمریکا و امارات آن، از جمله عربستان سعودی هستند و دیگر خط اسلام، خطی که ح.ج.ا. از آن حمایت می‌کند. بی‌تردید اگر روزی حکومت کنونی افغانستان سرتنگون شود و گروه‌های سیاسی وابسته به آمریکا بجای او حکومت را در دست بگیرند، باز هم ح.ج.ا. به حمایت خود از نیروهای اسلامی ادامه خواهد داد.

این مطلب را ایشان بیان میکنند که در آن ۲ اعتراف خیلی

جدیدی هست:

یکی اینکه در افغانستان یک خط وابسته به غرب هست که مورد حمایت آمریکا و امارات آن، از جمله عربستان سعودی است. البته پاکستان، که عامل عمده تمام این سیاست است، اینجا فراموش شده. خوب، می‌گوئیم که این سیاست است که پاکستان فراموش شود. چین هم فراموش شده. اینرا می‌گوئیم که سمپاتی به چین جزو خصوصیات توده‌ستیزان است. اینرا هم میتوانیم ببخشیم. ولی این واقعیت بالاخره گفته شد.

دوم اینکه حتی این خط وابسته به غرب اینقدر خطرناک است که میتواند حکومت را در دست بگیرد، یعنی این امکان باز میشود. خوب، نتایجی که از این گرفته میشود، نتایج دردناکی است. حزب توده ایران چند سال است می‌گوید: در پاکستان، در این نیرو-هائی که علیه حکومت انقلابی جمهوری افغانستان می‌جنگند، خط حاکم مبارزست از خط امریکائی. این نیروهائی که امریکا در آنجا

بوجود آورده، همین همان هدفی را از این اقدامات در افغانستان دارند، که در ایران دارند؛ اینجا بوسیله حمله صدام آغاز کرده، بوسیله نیروهای مختلفی که بمب می‌گذارند و آدم می‌کشند، آنجا، نظامی همین کارها را می‌کنند. حالا چطور میشود گفت که این حرف ح. ت.ا. درست از آب درآمد، و واقعا در آنجا يك خطی وجود دارد که وابسته است به غرب، از طرف امریکا حمایت می‌شود و حتی میتواند قدرت اینرا پیدا کند که حکومت را در دست بگیرد، یعنی اینقدر نیرومند است که شانس برای او بیشتر است. در این نوشته گفته میشود که خط اسلامی هم در آنجا هست. خوب، اینرا ح. ت.ا. هم می‌گفت. چطور میشود گفت که اینها درست است و هفت هشت ده تا فحش به ح. ت. انداد؟! این دیگر خطی بی انصافی است از طرف ما. چون دیگر این واضح است که باز حرف ح. ت.ا درست درآمد، پس مرگ بر ح. ت.ا! چرا تو دو سال پیش این حقیقت را گفتی و ما ندیدیم؟ چون واقعت اینست که عده‌ای از اینها مبارزان واقعی هستند، عناصر صالحی هستند، سالم هستند. همانها که ما اسمش را گذاشتیم خط چهارم، گروه چهارم. واقعا اینها در ابتدا شاید اینرا نمی‌دیدند. برایشان قابل فهم نبود. حالا که دیگر همه چیز ریخته است روی دایره، حالا که تمام کند موضوع درآمده است، اول باید به ح. ت.ا. فحش داد، چون اگر فحش ندهم مردم سوال خواهند کرد که: آقا، اینرا که ح. ت.ا. ۲ سال پیش گفت، ۳ سال پیش گفت. این همه تو سرش زدند، روزنامه‌اش را توقیف کرده‌ید به این دلیل.

به این ترتیب، اشتباهی که دوستان مبارز مسلمان ما کردند، اینست که از ابتدا این واقعت را در افغانستان ندیدند یا نخواهند ببینند، که در آنجا يك جریان امپریالیستی و ارتجاعی با نیروهای بسیار قابل ملاحظه کمکی از خارج و امکانات مالی و اسلحه و غیره از امریکا و چین و پاکستان و مصر و عربستان سعودی و همه ارتجاع بین‌المللی در کار است. خوب، واقعا ندیدن اینهم تمجب‌انگیز بود، برای اینکه ما می‌دیدیم برژینسکی می‌رود آنجا و اینها را تشویق می‌کند. آقای لرد کارینگتون می‌رود آنجا و اینها را تجهیز میکند.

آقای و این برگرمی رود آنجا و اینها را تجویز می‌کند، تمام نمایندگان
ارتجاع جهانی می‌روند آنجا و میگویند ما پشت سر شما هستیم.
همه اینها را ندیدند. ما حرفی نداریم. ممکن است که واقعا کم-
آگاهی. دوران طولانی مانع از این بشود که واقمیت‌هایی را درک
بکنند. ولی حالا دیگر خیلی رو آمده است. حالا فقط با یک فحاشی
مفصل نسبت به ح.ت.ا. میتواند این شناخت آغاز شود. ولی ما
آنقدر باگذشت هستیم که جواب میدهیم: شما اول بفهمید که در
افغانستان وضع انطور نیست که تا حالا فکر می‌کردید، حالا فحش
هم به ما می‌دهید، بد میدید. عیبی ندارد. ما تحمل این فحش‌های شما را
هم می‌کنیم. ولی شما مجبورید که حقایق را اعتراف کنید.

عین این مسئله در گفتارهای آقای مزاری است، که در دو شماره
روزنامه اطلاعات و کیهان منتشر شد. ما بعضی از گفته‌های ایشان
را تایید کردیم. هیچ کار بدی هم نکردیم. یک کلمه بد هم به مزاری
نگفتیم. هیچی نگفتیم... گفتیم آقای مزاری این حرفها را زده و این
حرفها درست است. این حرفها نیست که ما هم سابقا می‌زدیم. حالا
یک توفان عظیمی برخاسته است از این مسئله. شماره اطلاعات
دیشب را حتما خوانده‌اید. دوستان ما میدانند که واقعا توفانی
پرانگیخته است. ولی این شماره بنظر ما دامتان بدون شرح است.
اگر ما روزنامه داشتیم، عین این نوشته‌ها را در روزنامه‌مان منتشر
می‌کردیم. برای اینکه دیگر تایید از این بهتر برای نظریاتی که ما
تا حالا داده‌ایم، اصلا نمی‌تواند باشد. البته طلفک مزاری حتما برای
آن حرفهایی که زده، سخت زیر فشار گذاشته شده است، که یارو
خراب کردی، خیلی افتضاح بالا آوردی، زود بیا درستش کن. ولی
در این درست کردن، مثل اینکه کار را خراب‌تر کرده است. خیلی
هم خراب‌تر شده. ما به این جهت توصیه می‌کنیم که هرکس هم این
شماره روزنامه اطلاعات را نخوانده، حتما بخواند، چون خیلی جالب
است. در حقیقت بایستی روی این نوشته با تیر بزرگ گذاشته
میشد: «پرداخت كفاره گناه كبیره!» «گناه كبیره» مزاری این پوره
است که ناشی‌گری کرده در گفتن بعضی واقعیات، که انکار آن‌دیگر
غیر ممکن است؛ و خود اطلاعات هم در ارتکاب این «گناه كبیره»

شريك اوست، كه ايضا اصلا نوشته و كيهان هم آنرا نوشته. اينها بايستی كه كفاره اين گناه كبيره را پرداخت كنند. خراب، اين كفاره حتما باز شروع ميشود با فحش به ح.ت.ا. در اينكه ترديدی نيست! باز هم ح.ت.ا. است كه سرتاپا بايد فحش بخورد، برای اينكه حرفهای درستی زده، بويژه در مورد بهره گيري از گفتار مزاری ما آن چنهائی را كه واقعا درست تشخيص داديم، زيرش خط كشيديم، كه دوستان بخوانند و ببينند كه اينها را درست گفته مزاری. خوب، حالا مزاری اينقدر به تناقض گویی افتاده است كه ديگه شاخ در آوردن كار خيلي آساني است. مثلا ادا مي كند كه كنفرانس فلورانس، كه برای محكوم كردن شوروی بوده، گسويا به دستور شوروی تشكيل شده است! شوروی جزو تشكيل دهندگان اين كنفرانس بوده است با امريكا. و تلاش امريكا برای كمك به نيروهای مخالف رژيم افغانستان برای اينست كه توجيه بكنند اقامت ارتش شوروی را در افغانستان! امريكا سازش کرده با شوروی به اين وسيله كه اسلحه ميدهد، دستور ميدهد كه مدارس را خراب بكنند، مسجدها را خراب بكنند، غذاهای مدرسه دختران را مسموم بكنند، مردم را متواری بكنند - يعني همان چيزهائی كه آقای مزاری گفته است، كه ميآيند می كشنند هر كسي را كه آنجا زمين گرفته است از دولت و يا متواری اش می كند و غيره و غيره. همه اين كارها را امريكا می كند برای اينكه توجيه بكنند اقامت ارتش سرخ را در افغانستان! اين مسئله دومی است، كه بايستی گفت واقعا بيچاره مزاری مجبور شده بگويد، تا كفاره را پرداخت كند. صوميش اينست كه گويا شوروی و امريكا اصولا موافقت کرده اند كه محمد ظاهر شاه دو مرتبه به افغانستان برگردد و با هم ديگر برای اين كار تدارك می بينند! ما واقعا نميدانيم كه اين روزنامه اطلاعات چقدر خوانندگان خودش را احق و بيشمور و نادان تصور می كند، كه يك چنين لاطاناتی را تحويل آنها ميدهد. آخر اينجا بايد واقعا ديد كه اين كسانی كه يك چنين چيزی را می گزارند در روزنامه، كارشان جز بي آبرو كردن ج.ا. و تمام تبليغات ج.ا. چيز ديگری نيست. روزنامه ج.ا. همان يك روز پيش تز ديگری را می نويسد، كه آنجا دو خط با تمام قوا

دارند علیه هم دیگر می‌زنند. این می‌خواهد آنها سرنگون کند و جایش را بگیرد. ولی ایشان می‌گویند که این دو تا با هم دیگر دست به یکی کرده‌اند که محمد ظاهر شاه را برگردانند به افغانستان! خوب، حالا شما خواهید گفت که: آقا این استنباطات شماست. آقای مزاری شاید این حرفها را نزده. پس من حالا مجبورم که عین گفتار آقای مزاری و سنوالی را که از او شده بخوانم، تا دوستان ما دیگر نتوانند اینطور بهانه بیاورند.

پرسش: نظر شما درباره کنفرانس ایتالیا، که چندی پیش در مورد افغانستان برگزار شده بود، چیست؟

پاسخ مزاری: لذا روسیه مجبور شد که به یک سری زوابعدهای سیاسی با توافق غرب جنایتکار به سرگردگی امریکا دست بزند و بر آن شدند که یک حکومتی در افغانستان بوجود بیاورند که یک حکومت پر خاسته از اراده مردم و اسلامی نباشد و این است که نزدیک به سه ماه قبل «شائزنی» نماینده «ظاهر» در افغانستان می‌آید و رسماً با حکومت دست‌نشانده روس وارد مذاکره می‌شود و بعد از مدتی بلندگوی استعماری غرب، این دیدار و مذاکرات را در سرحد جهانی بزرگ و پخش می‌نمایند. و در ادامه همین فعل و انفعالات شرق و غرب، گروههای وابسته در «ایتالیا» می‌روند و در آن کنفرانس گلانی شرکت می‌کنند تا زمینه آمدن و تسلط مجدد دوباره «ظاهر» را در افغانستان آماده سازند.

باید گفت مرحبا! آدم دیگر استاد باید باشد که یک چنین لاطناتی را بتواند سرهم کند.

پرسش: رادیوها و رسانه‌های خبری جهان چندی پیش خبری را پخش کردند که «ریگان» سال ۱۳۶۱ را سال افغانستان اعلام نموده است. در این مورد نظرتان چیست؟

پاسخ مزاری:... توجیهاتی که روسیه برای وحشیگری و جنایت خود در افغانستان اعلام می‌کند، به نوعی امریکای جنایتکار نیز همان چیزها را در سرحد جهانی مطرح می‌نماید، تا توجیه‌گر حمل و جنایت روسیه در افغانستان باشد.

یعنی ریگاز توجیه‌گر اقدامات ارتش شوروی در افغانستان و

طرفدار اقامتش است و تمام سیاست آمریکا در جهت توجیه آنست! واقعا میشود گفت که این يك شاهکار است، البته باید گفت محمد ظاهر شاهکار چون این دیگر از محمدرضا شاه کار هم بهتر است، یعنی شاهکاری است که از هر دوی این شاهها، شاهکارتر است که آدم يك چنین استدلالی بکند.

این پرسش مطرح می شود که: چرا پاسخگوی به پرسشهای روزنامه جمهوری اسلامی از این منبع و سرچشمه فیض بی ثمر مانده و یکنلی استدلالهای دیگری کرده است؟ البته من این شرط را محفوظ نگه میدارم، که فردا یا پس فردا، ۱۸۰ درجه عوض نشود، چون از این پلانسیا و واروژنها ما زیاد در این مطبوعات دیده ایم. باید گفت که حقیقتش بود روزنامه اطلاعات این تحلیل عجیب تاریخی (!) بزرگ مزاری را درباره مسائل افغانستان عینا پخشنامه می کرد به تمام روزنامهها، که آقا، چیز تازه ای پیدا شده شما دیگر از این بیعت مطابق این رهنمود دایمانه حجت الاسلام مزاری عمل کنید! ولسی خوب، مثل اینکه اینها ظاهرا زیاد ارتباطی با همدیگر ندارند و رقابتی بین این روزنامهها و رسانه های گروهی هست، که هر کدام میخواهد این کشفیات بزرگ (!) را جزو ابتکارات خودش نگه دارد و به حساب خدمات بزرگ خودش به انقلاب بگذارد! و اما آقای حجت الاسلام مزاری خودش را فقط در این ابتکار بزرگی که گفتیم، محصور نمی کند. او ابتکارات بزرگ دیگری هم میکند. مثلا معتقد است که دولت دست نشانده روس در افغانستان مرتب از همین خانها و فتودالها و اربابها استفاده می کند. یعنی وقتی از ایشان سوال میشود که: این گروههای آمریکائی متکی به خانها و فتودالها هستند، میگوید: نه خیر، تنها آنها نیستند. دولت هم به همینها تکیه میکند. این جناب در آخر مصاحبه خودش چیز دیگری هم می گوید که آدم واقعا شاخ در می آورد. میگوید دولت جمهوری دمکراتیک افغانستان اصلاحات ارضی می کند و تقسیم اراضی میکند و اراضی مالکان و فتودالها و اربابها را میگیرد و میدهد به دهقانان، خوب چطور ممکنست يك دولتی که متکی است به خانها و فتودالها و اربابها، بعد زمین خانها و فتودالها و اربابها را بگیرد و بدهد به دهقانها؟ این چطور ممکنست؟ این دوتا در يك مقاله است. مثل اینکه تنظیم

کننده روزنامه اطلاعات این دو را نخوانده است. ولی تعجب نکنید. همه اینها ادماهایی است که در روزنامه اطلاعات سیاه روسفید نوشته شده. حالیک چیز دیگر در ارتباط با مسئله مهاجرت، تا دو مرتبه شاخ در- بیاورید. بازیک محمد رضاشاه-محمد ظاهر شاه کار دیگری پیدا می شود از جناب مزاری. این دیگر به اوج می رسد. در گفتار پیشین، حجت الاسلام مزاری گفته بود که گناه مهاجرت به گردن گروههای ضد انقلابی مالکان و فتودالهاست و آنها هستند که علیه دولت افغانستان مردم را به مهاجرت می فرستند. در این گفتارها مزاری ادعا می کند که خود دولت افغانستان است که مردم را به مهاجرت می فرستد، و این گروههایی که الان در ایران هستند، اصلا دولت افغانستان اینها را می فرستد. ظاهراً بایستی چنین نتیجه گرفت: با آن نقشه قبلی که گفته شد، دولت کنونی افغانستان اینها را می فرستد مهاجرت، که در اردوگاهها تربیت نظامی بگیرند، نارنجک و بازوگا بگیرند، اسلحه آمریکائی بگیرند، اسلحه چینی بگیرند، بعد برگردند به افغانستان و دولت افغانستان را سرنگون کنند، برای اینکه محمد ظاهر شاه بیاید! و این نقشه را خود دولت افغانستان دارد پیاده می کند! شاخ در نیاورید، ولی واقعیت اینست که آدم احساس می کند که يك گرفتاری هست در روی و پیشانیش! تمام مصاحبه خواندنی است و واقعا لذت بردنی است. جمله را نگاه بکنید:

«در اینجا می بینیم آن برادران که مردم را تشویق به مهاجرت می نمایند خطابش هست به سایر نیروهای ضد انقلابی، که اینجا برادر خوانده می شوند و دلائلی هم برای آن می بافند و نقد می نویسند، در واقع با روسیه همکاری می کنند.»

یعنی تمام ضد انقلاب و مهاجرتی که الان در افغانستان، در ایران و در پاکستان هست و نیروهایی که در خاک افغانستان مردم را به مهاجرت - مطابق گفته خود آقای مزاری - تشویق می کنند یا مجبور می کنند، اینها همه همدستان، روسیه هستند! بعد در گفتگویی با این آقایان و برادرانی که از گفته های آقای مزاری انتقاد کرده اند که آقا، تو آبروی ما را بردی، تو نسبت میدهی به ما، که این کارها را ما کرده ایم، بیا کفاره گناهت را بپرداز، در گفتگوی با آنها، باز اینطور میگوید:

در مورد پیشنهاد ما (مقصود پیشنهاد خود مزاری و سازمان اوست) به مهاجرین و کارگران عزیز که باید به میهن و کشور اسلامی خویش برگردند، باز آقایان نقد فرموده‌اند (یعنی همان برادران)... ما خدمت این برادران عرض می‌نمائیم (ولی این برادران دومرتبه جاسوسهای روس در می‌آیند ما!) که این حساسیت شما برای دلسوزی به نهضت و جنبش اسلامی مردم افغانستان نیست، بلکه همصدائی آشکاری با روسیه است»

برادران همصدای آشکار با روسیه شده‌اند، نه دلسوز برای

جنبش!
«اگر دلسوزی به مهاجرین و کارگران است، لطفاً بفرمائید (اینجا باز دومرتبه از دستش در می‌رود و تحقیقی را می‌گوید که باید کفاره‌اش را دفعه دیگر بپردازد!) که در این مدت چند سال که در خارجه دفتر باز کرده‌اید، چه کاری برای مهاجرین و کارگران انجام داده‌اید؟ آیا تاکنون کوچکترین اقدامی در جهت سوادآموزی و یارسیدگی به مشکلات فراوان دیگر مهاجرین کرده‌اید؟ آیا اصلاً در فکر این مسائل هستید؟ البته کارت زیاد چاپ کرده‌اید که به مهاجرین هدیه داده‌اید، و بسیار کارهای دیگر...»

اینجا چند نقطه است. معلوم میشود که طفلك مزاری باز از دستش در رفته و حقایقی را گفته و اطلاعات صرفش نبوده است که آنها را چاپ کند. اینجاست که سانسور کرده و چند نقطه گذاشته است! ما خواهش می‌کنیم از روزنامه اطلاعات، که حتماً این چند نقطه را بنویسد، تا ببینیم که حجت‌الاسلام مزاری درباره این «کارهای دیگر» چه چیزهایی را مطرح کرده است.

بنظرم آقای مزاری مجبور شود که دو سه هفته دیگر باز یک کفاره‌نامه‌ای در روزنامه برای این بخشهای اخیر صحبت خودش بنویسد. ولی ما امیدواریم که او مجبور نشود دومرتبه حرفهایش را پس بگیرد و یا آن را هم باز به توطئه روسها بچسباند، که تمام این گروههای مهاجری که با امپریالیسم آمریکا مربوطند و پول می‌گیرند از عربستان سعودی و در پاکستان تدارک این حملات جاسایت‌بار را می‌بینند. اینها هم‌دستان عمال روس هستند و برای تثبیت اقامت شوروی در افغانستان مبارزه می‌کنند، که آنهم هدفش

اینست که محمد ظاهرشاه را دومرتبه برگرداند و او را حاکم به خلق افغانستان کند!

می‌بینیم که توده‌ستیزی در مقیاس ایران و در مقیاس جهان بالاخره به اینگونه واقعا لاطائلات منجر می‌شود و چاره‌ای هم ندارد، چون هرکس با واقعیت خواست بچنگد، عاقبتش جز فرو رفتن در منجلابی از این نوع نیست. ما متأسف هستیم و توصیه می‌کنیم به این دوستان عزیز: اگر شما واقعا از همان گروه چهارم، یعنی از مبارزان راستین راه انقلاب هستید، توجه بکنید که این همه تجربه، که شما را به این همه تناقض‌گویی وامیدارد، چه درسی می‌شود گرفت. بنظر ما، درس مبارتست از حرکت بطرف واقع‌بینی، بطرف درك علمی آنچه که خارج از ذهن ما هست، بطرف اینکه ما ذهنیات خودمان را حاکم بر تصمیمات خودمان، بر ارزیابی‌های خودمان نکنیم.

حالا خوبست به صحبت دوست محترم پاسنگو به پرسشها در روزنامه جمهوری اسلامی هم توجهی بکنیم. ایشان اظهار عقیده می‌کنند که در افغانستان خط اسلامی و خط امریکائی هر دو در يك جهت، یعنی برای سرنگون کردن خط شرقی عمل می‌کنند. حتی این فرض هم که به کمک این دو نیرو خط شرقی سرنگون بشود و خط امریکائی پیروز بشود، وجود دارد. ما تعجب می‌کنیم که چطور میشود از يك چنین سیاستی پشتیبانی کرد که به خط امریکائی امکان بدهد، که در يك منطقه مهم سرحدی ایران پیروز بشود، یعنی افغانستان تبدیل بشود به پاکستان، به هرستان سعودی، به مصر؛ و بعد با چنین امکانی بازی کرد. ما تعجب می‌کنیم که این بتواند نظر رهبری سیاسی جمهوری اسلامی ایران باشد. و اگر واقعا چنین چیزی نمیتواند نظر رهبری ج.ا.ا. باشد، آخر چطور ممکن است در روزنامه ارگان ج.ا.ا. يك چنین نظری منتشر شود؟

در پایان بایستی درباره تمام فحشهایی که بخصوص در روزنامه اطلاعات همچنین در روزنامه ج.ا.ا. بما داده شده است، فحشهایی که می‌شود گفت مقدار ایش واقعا دیگر رکیک است، چند کلمه ای بگویم. البته ما بدستور لتمان، که گفت از فحاشامثالت را یاد بگیرد، متانت آموختیم. ما این فحشها را نمیتوانیم عینا برگردانیم به افرادی که اینطور بمافش می‌دهند.

ولی يك كار ميتوانيم بكنيم، وآن اينست كه اينهارا شسته و رفته جمع بكنيم و بگذاريم توي پاكته و به آدرس فرستندگان فحشها پس بفرستيم. البته ما مي خواهيم كه آدرس خودمان را هم پشتش بنويسيم، ولي از اين مي ترسيم كه اگر آدرس خودمان را پشت پاكته بنويسيم، نرسد، براي اينكه اخير امثال اينكه پستخانه اظهار لطف مي كند و هر پستی كه مربوط است به ح.ت.ا. مه ماسوره مي كند! شايد هم مثلا اتفاقا چسبي پيدا شده است، كه هر چه اسم ح.ت.ا. رويش هست، آنجا مي چسبد و ديگر در پستخانه نقل و انتقال پيدا نمي كند! به اين ترتيب است كه با كمال تاسف ما اينكار را گتبي نمي توانيم بكنيم، چون از پست اطمينان نداريم كه آنرا برساند. لذا اميدواريم كه دوستان گرامي ما، كه اين گشها را براي ما فرستاده اند، به همين ارسال نوازي و شفاهي اكتفا كنند و وصولش را به ما اعلام دارنده

حزب توده ايران

۱۶ آذر شماره ۶۸

نورالدین کیانوری

پرسش و پاسخ شماره (۲)

۲۴ فروردین ۱۳۶۱

چاپ اول، فروردین ۱۳۶۱

حق چاپ و نشر محفوظ است.

حزب توده ایران

۴۰ ریال